

Tizenhárom voltam, de még nem ismertem a másik anyám.

A házban, ahol lakott, felvonszoltam magam a lépcsőkön egy ormótlan bőrönddel és egy cipővel megtömött táskával. Ahogy felértem, friss olajszag fogadott és várakozás. Az ajtó nem akart kinyílni: valaki belülről némán rázta és a zárral matatott. Egy pókot figyeltem, ahogy a semmiben tekereg a fonálja végén.

A fémes kattanás után megjelent egy kislány meglazult, napokkal azelőtt fonott copfokkal. A húgom volt, de még sosem láttam addig. Szélesre tárta az ajtót, hogy be tudjak menni, szűrős szemét rajtam tartva. Akkor még hasonlítottunk egymásra, sokkal jobban, mint felnőttként.

A nő, akiben megfogantam, fel sem kelt a székről. A kisfiú, akit a kezében tartott, az ujját szopogatta a szája egyik oldalán, talán épp nőtt ott az egyik foga. Mindketten rám néztek, a kisfiú abbagyta a folyamatos sírást. Nem tudtam, hogy van egy ilyen kicsi öcsém.

- Megérkeztél – mondta-, rakd le a cuccaidat.

Szégyelltem a cipőszagot, ami a táskámból áradt, amint egy kicsit is megmozdítottam. A hátsó szoba résnyire nyitva hagyott ajtaján keresztül mogorva és hangos horkolás hallatszott. A kisbaba megint mozgolódni kezdett, a mell felé fordult, összenyálazva az izzadt virágokat a kifakult pamuton.

- Nem csukod be? – kérdezte kurtán a kislánytól, aki mozdulatlan állt.

- Akik hozták, nem jönnek fel?- kérdezte, hegyes állával felém biccentve.

A nagybátyám, ahogyan ezután neveznem kellett, épp ekkor érkezett, a lépcsőzéstől lihegve. A nyári délutáni hőségben egy kabátot lógatott, a vállfát két ujjára akasztva, a méretemben.

- A feleséged nem jött? –kérdezte az első anyám felemelve a hangját, hogy túlkiabálja a sírást, ami egyre csak erősödött a karjai között.

- Nem tud kikelni az ágyból- válaszolta, a fejét rázva. – Tegnap elmentem vásárolni néhány dolgot, téli is- és megmutatta neki a kabátom márkajelzéssel ellátott bolti címkéjét.

Az nyitott ablak felé mentem, és leraktam a csomagomat a földre. Távolság hatalmas zaj, mintha köveket zúdítának le egy kamionról.

A háziasszony úgy döntött, megkínálja a vendégét kávéval, az illatára majd felkel a férje, mondta. Az üres étkezőből a konyhába ment, miután otthagya a síró kisbabát a járókában. A kicsi a hálóba kapaszkodva próbálta magát felhúzni, egy félig-meddig madzaggal megfoltozott lyuk magasságában. Mikor közeledtem, hangosabban sírt fel, keservesen. A mindennapi testvére erőlködve kiemelte és letette a zúzottkő mintázatú padlóra. A konyhából kiszűrődő hangok felé mászott négykézláb. Nővére az öccséről felém fordította szigorú

tekintetét, de nem nézett fel. Végigmérte az új cipőm aranyozott csatjait, majd feljebb, a ruhám kék rakását, mely még őrizte a bolti merevségét. Mögötte egy légy zümmögött a levegőben, olykor-olykor a falnak repülve, kiutat keresve.

-Ezt a ruhát is az a férfi vette neked?- kérdezte halkán.

- Tegnap vette nekem, hogy ebben jöjjenek ide.

-De ki ő neked? –érdeklődött.

-Egy távoli nagybácsi. Egész mostanáig vele és a feleségével éltem.

-És akkor ki az anyukád?- kérdezte elbizonytalanodva.

-Kettő van. Az egyik a te anyukád.

-Néha beszélt nekünk egy idősebb nővérrel, de nem nagyon hittem neki.

Mohó ujjáival hirtelen a ruhám ujjába markolt.

-Nemsokára ez már nem lesz jó rád. Jövőre nekem adhatod, vigyázz rá, nehogy tönkretedd nekem!

Az apa mezítláb jött ki a hálószobából, ásítózva. Felsőtestén nem volt ruha. Miközben a kávé illatát követte, meglátott engem.

-Megérkezettél,- mondta, pont, ahogy a felesége.

(A visszatérő, Donatella di Pietrantonio)